

Böröczky Pepi, te aztán jól itt hagytál!

Aradi Tibor emlékezik

2012. július 22. vasárnap, 11:06

Tavaly ilyenkor éppen Balatonlellén készülődtem egy fellépésre. Egy barátom szerette volna megvalósítani álmát azzal, hogy a kabarét meghonosítja a cirkuszban. A Magyar Nemzeti Cirkusz balatonlellei cirkuszi sátrában találta meg a helyszínt. Úgy gondolta, hagyományt teremt majd gyerekkori álmának megvalósításával. – Aradi Tibor visszaemlékezése jó barátjára, kedves kollégájára: In memoriam Böröczky József.

Tavaly ilyenkor az én barátom, kiállt a cirkusz porondjára és köszöntötte a nézőket. Hangja már kicsit rekedt volt és a járása sem volt már a régi. Kissé görnyedten közeledett a mikrofonhoz, de mire odaért, mintha új erőre kapott volna. A közönség tombolt és nem is sejtette, hogy ennek az életerőt sugárzó embernek az utolsó fellépését láthatja aznap.

Tavaly ilyenkor egy kicsit meghaltam, amikor a legyőzhetetlennek hitt fenomént esendőnek, és sebezhetőnek láttam. A mindig vidám és életerős „dumagép” egyre többször beszélt arról, hogy már járni is alig tud és munkaeszköze, a hangja is kezdte cserbenhagyni.

Tavaly ilyenkor életem legrosszabb fellépésén voltam túl. A közönség teli szájjal nevetett, de én nem tudtam örülni. Ahogy lejöttem a színpadról és a barátom bement, hogy újabb viccekkel, paródiákkal szórakoztassa a közönséget, én rögtön beálltam a takarásba és néztem őt. Mellettem állt Heller Tomi és amikor a szeméből legördült egy könnycsepp, akkor értettem csak meg, hogy nagy a baj. Hittem és vártam a többiek biztató szavait. Ugye meggyógyul? Ugye ez csak átmeneti állapot és az orvostudomány már mindenre képes? Ám Tomi könnye szinte átszúrta a szívemet. Ha az egyik legjobb barát így néz a másik legjobb barátira, akkor nem reményt táplál a könny, hanem búcsúzik.

Tavaly ilyenkor egy kicsit felnőttem. Kezdte a sors elhítenni velem, hogy nem mindenki kiválasztott, aki annak látszik. Van akinek csak rövid időt ad arra, hogy megvalósítsa, amiért küldték. Kénytelen voltam elfogadni, hogy az érinthetetlenekről alkotott kép összetört. Az ember, akiért rajongtam, felnéztem rá és alig vártam, hogy a közelében legyek, lassan magamra hagy. Bízam az orvosokban, de olyan lemondás szagú volt a levegő.

Manapság nem telik el nap, hogy ne emlegetnénk az én drága barátomat. Ha olyan társaságba kerülök, akik nem ismerték őt személyesen, alig várom, hogy valamelyik témával ráterelhessem a szót. Akkor aztán előkerülnek az anekdoták és mindenki sírva röhög. Nem

hiszik el, hogy egy emberrel ennyi örültség történhetett egy fél életben. Mindenről eszembe jut, hiszen én magam is használom kedvenc szavajárásait.

Ma megint eszembe jutott, hiszen egy éve, hogy utoljára állt színpadon és én ott lehettem, láthattam, ahogy a kabaré egyik legszínesebb, legnagyobb tehetséggel megáldott talentuma elbúcsúzik a közönségtől. Ő az első ember az életemben, akit képtelen vagyok elengedni. Még lett volna dolga, dolgunk. Még akartam, hogy nevetessen, Még akartam, hogy jöjjön be előadás előtt a társalgóba és kezdje kommentálni, ami éppen megy a tévében. Mesélje el, mi történt a hétvégi Moto GP futamon. Mondja el századszorra ugyanazt a poént, hogy századszorra is szétröhögjem magam rajta és úgy egyáltalán legyen ott, ahol én.

Böröczky Pepi, te aztán jól itthagytál!